

вказівки, рекомендації, вимоги, технічні умови безпеки. Крім названих стандартів та різноманітніших державних нормативних актів з охорони праці в Україні діють певні санітарні норми, в яких наведені вимоги, що стосуються виробничої санітарії та гігієни праці, а також існують будівельні норми та правила, де викладені вимоги до будівель та споруд залежно від їх призначення і пожежної безпеки.

Слід додати, що регулювання охорони праці базується на факті визнання державою обов'язку забезпечити захист працівника, як сторони фактично більше слабкої в трудовому право відношенні, з метою збереження його життя, здоров'я й високого рівня працездатності протягом тривалого часу. Але на сьогодні нещасні випадки на виробництві та професійні захворювання були й залишаються величезною людською трагедією, є причиною найбільш серйозних економічних втрат. У ряді найрозвинутіших у промисловому відношенні країнах втрати робочого часу, пов'язані з нещасними випадками на виробництві, в чотири-п'ять разів перевищують втрати часу від страйків та інших трудових конфліктів.

Отже, для втілення в життя національної політики в галузі охорони праці взагалі та забезпечення належних і безпечних умов праці, зокрема необхідно змінювати ситуацію шляхом здійснення відповідних заходів. На нашу думку, доцільними було би проведення наступних:

- приведення у відповідність з нормами Європейського Співтовариства діючих національних нормативно-правових актів в сфері охорони праці;
- збільшення кількості перевірок визначення умов праці та стану безпеки технічного обладнання, що використовується на підприємствах, в установах, організаціях різних форм власності;
- посилити контроль за дотриманням вимог нормативних актів в сфері охорони праці власниками або уповноваженим ними органом;
- підвищити відповідальність власника за порушення ним встановлених норм, правил, стандартів щодо забезпечення та гарантування працівникові його права на належні та безпечні умови праці;
- підвищити штрафи власникам підприємств, установ, організацій за недотримання належних і безпечних умов праці персоналу.

Петренко Валентина
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту
та публічного управління Овсянюк-Бердадіна О.Ф.)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТА АНАЛІЗ ФАКТОРІВ ВПЛИВУ НА СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ СУЧАСНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Сьогодні стратегічне управління розглядається як комплекс стратегічних управлінських рішень, що визначають подальший розвиток підприємства, а також конкретні дії, які забезпечують швидке реагування підприємства на зміни зовнішнього середовища, які можуть призвести до перегляду цілей та вибору нового напрямку розвитку.

За М.Портером, стратегія – це створення унікальної й гідної позиції, що передбачає певний набір видів діяльності. Якби була тільки одна ідеальна позиція, не було б ніякої потреби у стратегії. [1.с.27].

Г.Мінцберг виділяє п'ять визначень стратегій:

- стратегія як план - система послідовних дій;
- стратегія як позиція – визначення положення підприємства в зовнішньому середовищі і щодо своїх головних конкурентів;
- стратегія як «спритний прийом»;
- стратегія як принцип поведінки;
- стратегія як перспектива [2.с.17].

І.Ансофф розглядає стратегію як набір правил для прийняття рішень, якими підприємство керується у своїй діяльності. Існує чотири різні групи:

- правила, що використовуються при оцінюванні результатів діяльності підприємства в сьогоденні і в перспективі;
- правила, за якими складаються відносини підприємства з його зовнішнім середовищем, що визначають: які види продукції й технології воно буде розробляти, куди та кому буде збувати свої вироби, яким чином домагатися переваги над конкурентами;
- правила, за якими встановлюються відносини й процедури в середині підприємства, - організаційні концепції;
- правила, за якими підприємство веде свою повсякденну діяльність, називають основними оперативними прийомками. [3.ст.41.]

Отже, можна зазначити що сутність стратегії проявляється в:

Стратегія визначає напрямок розвитку підприємства і шляхи

досягнення його цілей.

Стратегія виступає способом встановлення взаємодії підприємства з зовнішнім середовищем.

Стратегія формується на основі узагальненої, неповної та недостатньо точної інформації.

Стратегія постійно уточнюється в процесі діяльності, чому має сприяти добре налагоджена система моніторингу.

Стратегія є основою для розробки стратегічних планів, програм та проектів, які системно відображають напрями і інструменти розвитку підприємства;

Стратегія є основою для формування і проведення змін в організаційній структурі підприємства.

Стратегія – комбінація запланованих рішень, вказівок та дій стосовно завоювання нових позицій та адаптація до нових ситуацій в змінному конкурентному середовищі.

На мою думку, стратегія підприємства визначається довгостроковими цілями підприємства і управлінням їх досягненням, що базується на основі складання і реалізації загального плану адаптивної економічної поведінки та здійснення підприємством структурних, якісних операцій, які охоплюють рішення, розпорядження і процеси щодо вибору та організації розвитку бізнесу підприємства і використання його ресурсів таким чином, щоб за фактично існуючих умов та їх можливих змін досягти в перспективі конкурентну перевагу. Стратегія фірми, охоплює комплекс управлінських рішень чи вказівок щодо напрямів, форм і способів конкурентного розвитку бізнесу підприємства, тобто спрямованих на досягнення і збереження в перспективі конкурентної переваги в галузях і на ринках її діяльності.

Таким чином, стратегію для підприємства можна розглядати як комплексний системний план забезпечення досягнення довгострокових цілей підприємства, в якому обґрунтовуються рішення щодо того, як розвивається бізнес підприємства в цілому та його окремі сектори, яке місце займає в галузі та на ринку, як протидіяти конкурентам, як посилити позицію на ринку та в галузі.

На сьогодні загальноприйнятого визначення стратегії підприємства так і не існує, що і підтверджує багатоплановість, складність та неоднозначність трактування даної категорії.

Необхідно також звернути увагу на те, що поряд з поняттям «стратегія підприємства», яке стосується процесу формування довгострокової мети, цінностей, і намірів підприємства та вибору належних напрямів руху його бізнесу, а також визначення загальних схем залучення і відповідного розподілу ресурсів, які необхідні для досягнення поставлених цілей, слід також виділити поняття «стратегічне управління», яке стосується управління розвитком фірми протягом довготермінового періоду часу таким чином, щоб максимально використати можливості та уникати небезпеки, яка виникає в її зовнішньому оточенні.

Література

1. Портер М.Е. Конкуренція / М. Портер – М.: Вільямс 2001- 495с.
2. Минцберг Г. Школи стратегій / Г. Минцберг СБп «Питер» 2000 с.16-20.
3. Ковтун О.І. Стратегія підприємства / О. Ковтун – Львів «Новий світ- 2000», 2009.-680 с.

Перешлюга Віталій

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри управління персоналом і регіональної економіки Коцур А.С.)

РОЗВИТОК СИСТЕМИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ В УКРАЇНІ

Вирішення соціальних проблем цієї категорії населення є одним з пріоритетних напрямів державної політики України. Нинішня система соціального захисту перебуває на етапі становлення, хоч і налічує безліч нових видів послуг, які надають різноманітні спеціалізовані заклади, поряд із якісним перетворенням вже існуючих. Систему соціального захисту можна розглядати як певний вид соціальних інвестицій, що за умов її ефективного реалізації сприяє розвитку і окремої людини, і українського суспільства в цілому. Тому проведення реальної оцінки щодо її ефективності та якості визначає актуальність даного дослідження, а в подальшому дасть змогу визначити пріоритети і шляхи вдосконалення як кожного окремо взятого елемента соціального захисту, так і усієї системи в цілому.